

Ρ. Μόρντου: «Μποέμ». Θέατρο 'Αλίνας.

Το νέο καλλιτεχνικό συγκρότημα Κώστα Μουσαούρη—Μόρντου—Ανεμογιάννη εγκαθίστασε τη χειμερινή σεζόν του με μία διασκευή των «Μποέμ» του Έρρικου Μαρξέ, κεραιμένη χωρίς καμιά προσπάθεια δραματικής μετασύνθεσης από το σκηνοθέτη κ. Μόρντο. Η αντίληψη πως οι «Μποέμ» δημιούργησαν μία μόδα στην Εύρωπη και πως κάθε πολιτεία και κάθε φοιτητική γειτονιά έχει άκονα και σήμερα τα ακούσια και έκουσια θύματα της μόδας αυτής, νομίζω πως δε δικαιολογεί καθόλου την απόφαση της νέας Καλλιτεχνικής 'Εταιρίας να εμφανιστεί στο «Θέατρο 'Αλίνας» με την παραπάνω διασκευή. Η ανάγκη της φυγής από μία καταδεδειγμένη πραγματικότητα, που προφανιστικά οι Ιβρυτές της εταιρίας, δεν είναι κάτι που ανταποκρίνεται ούτε στις έμμεσες ούτε στις άμεσες ανάγκες του κοινού μας. Και προ πάντων σήμερα 'Επειτα, ο τρόπος που διαφημίστηκε το γεγονός, φανερώσει πως η νέα 'Εταιρία, περισσότερο από μία καθαρά καλλιτεχνική επιδίωξη, είχε την πρόθεση να δημιουργήσει... κοσμική κίνηση. 'Ετσι είναι δυστυχώς, διαφορετικά θ' αποφευγόνταν ο θόρυβος και η τυμπανοκρουσία και η θεωρητική προσπάθεια των παραδοξων απολογητών της εργασίας της για ν' αποδείξουν πως ο μπεκισμός, γινώρισμα του Όμηρου, του Σωκράτη και του Κυρίου ημών 'Ιησού Χριστού, είναι η μόνη θρησκεία της ανθρωπότητας από τα φοβερά δεινά που τη μαστιζούν!

Δε θα έπιμείνω όστόσο στο άτοπημα της έκλογής του έργου και της διαφήμισης που του έγινε. Μία παράσταση, ανεξάρτητα από τις προθέσεις της επιχείρησης που την αποφασίζει, αποτελεί ένα γεγονός που πρέπει να κριθεί ανάλογα με την ποιητική αξία και την απόδοση των κεφαλαίων που ξοδεύθηκαν για να πραγματοποιηθεί. Κι' από την άποψη αυτή δεν μπορεί κανείς να μην αναφέρει τη σπουδαγική εργασία του κ. 'Ανεμογιάννη και τις εύστοχες προσπάθειες των ηθοποιών που έπαιξαν στους «Μποέμ». Η πρώτη είναι καθ' εαυτήν αξιόλογη και φανερώσει και γούστο καλλιεργημένο και γνώση ιστορική. Οι δεύτερες, εξ' άλλου, παρουσιάζουν μόνον δημογένητα ελάφια, που επικυρώνει την άλωστε ανισομετρήτη σκηνοθετική πείρα του κ. Μόρντου. 'Ωστόσο η παράσταση των «Μποέμ» είνανε λειψή. Το ρεαλιστικό και άσχηματοποίητο παίξιμο των ηθοποιών έρχόταν σε φανερή αντίθεση με τα στιλιζαρισμένα ντεκόρ. Τα ντεκόρ, απομνηματίζοντας χαλκογραφίες της εποχής, έχοντας ζωγραφιστά άκονα και τα έπιπλα της σκηνής, περιορίζανε φάνταστα την κίνηση των ηθοποιών. Καθώς το τόσοσι κι' άλλο, τα καθ' εαυτά όραότα σθηικά του κ. 'Ανεμογιάννη, καταργώντας οδύσιαστικά τις τρεις διαστά-

σεις του σθηικού χώρου, υποχρεώνανε τους ηθοποιούς να παίζανε μπροστά σ' αυτά σαν άλλα έξαρτήματα τους. Μία ιδέα, φυσικά, μπροστά στα στατικά κι' αντιπλαστικά αυτά ντεκόρ να εμφανιστούν οι ηθοποιοί σαν κινούμενες παραελάνες. Την ιδέα αυτή θα μπορούσε να τη συζητήσει κανείς, αν εφαρμόζονταν με κάποια συνέπεια κι' αν το παίξιμο των ηθοποιών, αντί του δυναμισμού και του μπριου της πρωταγωνιστίας του διάσου, της κ. Σκιαδά, είνανε ανάλογα στιλιζαρισμένο. Μά δεν έγινε τίποτα τέτοιο. Κ' έτσι είδαμε στην παράσταση αξιόλογες καλλιτεχνικές προσπάθειες, όστόσο ξεχωριστές και άουτόνοτες.

Στην παράσταση των «Μποέμ» πρωταγωνιστήκε στο ρόλο της Μιμής η νεαρή καλλιτέχνις κ. Κυβέλη Μυράτ. Είναι άληθεια πως το άδέξιο παίξιμό της συγκίνησε το κοινό, γιατί πρόδινε μια άροση νύχτη κ' ένα συμπαθητικό ξαφνιασμα. 'Ωστόσο για τις δυσωότητες της μελλοντικής εξέλιξης της νέας ηθοποιού δεν μπορεί κανείς να μιλήσει, προτού τη δει σε συνθετικώτερους ρόλους, σε ρόλους που το ρηγίσιμο του ηθοποιού δεν έχει τόση σημασία και βαρύτητα όσον έχει η άποκρητική ικανότητα, η φαντασία και η τεχνική του.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ